

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 21 maja 2008 r. w sprawie T-18/07 Hans Kronberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 1 sierpnia 2008 r. przez Dr. Hansa Kronbergera

(Sprawa C-349/08 P)

(2009/C 205/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dr. Hans Kronberger (przedstawiciel: W. Weh, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

W dniu 1 sierpnia 2008 r. Dr. Hans Kronberger wniósł do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 21 maja 2008 r. w sprawie T-18/07 Hans Kronberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu. Przedstawicielem wnoszącego odwołanie jest Rechtsanwalt Dr. Wilfried Ludwig Weh, Wolfeggstraße 1, AT-6900 Bregenz.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (ósma izba) oddalił odwołanie i orzekł, że wnoszący odwołanie ponosi własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 31 marca 2009 r. w sprawie T-405/06 ArcelorMittal Luxembourg i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 czerwca 2009 r. przez ArcelorMittal Luxembourg SA

(Sprawa C-201/09 P)

(2009/C 205/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: ArcelorMittal Luxembourg SA, dawniej Arcelor Luxembourg SA (przedstawiciel: A. Vandencastele, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, ArcelorMittal Belval & Differdange, dawniej Arcelor Profil Luxembourg SA, ArcelorMittal International, dawniej Arcelor International SA

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-405/06 w zakresie, w jakim Sąd utrzymał w nim w mocy w stosunku do ArcelorMittal Luxembourg SA decyzję Komisji C (2006) 5342 z dnia 8 listopada 2006 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 65 EWWiS w sprawie porozumień i uzgodnionych praktyk z udziałem europejskich producentów belek (sprawa COMP/F/38.907 — Belki stalowe);

— obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych żądań wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego, który obejmuje dwie części, wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że Sąd naruszył art. 97 EWWiS oraz dopuścił się nadużycia władzy, ponieważ zastosował art. 65 EWWiS po wygaśnięciu w dniu 23 lipca 2002 r. traktatu EWWiS. Tymczasem spoczywający na instytucjach obowiązek zapewnienia spójnej wykładni różnych traktatów nie może w żadnym razie uzasadniać utrzymania w ramach wspólnotowego porządku prawnego przepisów traktatu, który wygasł.

Po drugie w ramach drugiej części tego samego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył rozporządzenie nr 1/2003 (¹) i dopuścił się nadużycia władzy, jako że oparł uprawnienie Komisji do wydania decyzji na podstawie art. 65 EWWiS na rozporządzeniu, które przyznaje jej wyłącznie uprawnienia w zakresie wprowadzenia w życie art. 81 i 82 WE. Rzeczone rozporządzenie, które zostało wydane po wygaśnięciu traktatu EWWiS na podstawie samego tylko traktatu WE, nie może bowiem przyznawać Komisji żadnego uprawnienia pozwalającego na ukaranie naruszenia art. 65 EWWiS, bez jednoczesnego naruszenia traktatu EWWiS oraz zasad dotyczących hierarchii norm.

W ramach zarzutu drugiego, który obejmuje trzy części, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę indywidualizacji kar i sankcji, orzecznictwo Trybunału dotyczące przypisania odpowiedzialności, powagę rzeczy osądzonej oraz zasadę hierarchii norm, jako że uznał, iż Komisja ma prawo przypisać danej spółce odpowiedzialność za praktykę antykonkurencyjną innej spółki należącej do grupy, mimo że pierwsza ze spółek nie brała udziału w tej praktyce. Ani fakt, iż różne spółki należące do tej samej grupy, o których mowa, stanowią jednolitą jednostkę gospodarczą, ani fakt, iż spółka dominująca sprawuje pełną kontrolę nad swoją spółką zależną będącą sprawcą zachowania o znamionach naruszenia, ani nawet decydujący wpływ wywierany przez spółkę dominującą na jej spółkę zależną nie wystarczą, by udowodnić, że wnosząca odwołanie brała udział w naruszeniu, w związku z czym nie mogą uzasadnić przypisania spółce dominującej zachowania jej spółki zależnej.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd zastosował w niewłaściwy sposób przepisy dotyczące przedawnienia ścigania naruszeń oraz naruszył zasadę powagi rzeczy osądzonej, ponieważ powołał się w swym wyroku na akty przerywające w stosunku do niej bieg terminu przedawnienia, mimo iż z początkowej decyzji Komisji wydanej w 1994 r. jasno wynika, że wnosząca odwołanie została wyraźnie wskazana jako podmiot, który nie brał udziału w naruszeniu.

W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie podnosi wreszcie, że Sąd naruszył w wyroku jej prawo do obrony, ponieważ ów wyrok dotknięty jest brakiem uzasadnienia w odniesieniu do wyjątkowo długiego czasu trwania postępowania, przez co nie była ona w stanie przedstawić dalszych dowodów koniecznych do obalenia domniemania odpowiedzialności, jakie zostało przyjęte w stosunku do niej. Ponadto Sąd naruszył w wyroku powagę rzeczy osądzonej, z jakiej korzysta wyrok z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-176/99 P ARBED przeciwko Komisji, w którym Trybunał stwierdził nieważność decyzji Komisji w zakresie, w jakim dotyczyła ona wnoszącej odwołanie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE], Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Városi Bíróság w dniu 8 czerwca 2009 r. — Postępowanie karne przeciwko Emilowi Eredics i in.

(Sprawa C-205/09)

(2009/C 205/34)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Szombathelyi Városi Bíróság

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Emil Eredics i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Szombathelyi Városi Bíróság dąży do ustalenie w prowadzonym przez niego postępowaniu karnym, czy „osoba nie będąca osobą fizyczną” objęta jest pojęciem „ofiary” w rozumieniu art. 1 lit. a) decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW, zważywszy na obowiązek promowania mediacji między ofiarą a sprawcą przestępstwa w sprawach karnych, o którym mowa w art. 10 decyzji ramowej Rady, precyzując i uzupełniając przy tym wyrok wydany przez Trybunał w dniu 28 czerwca 2007 r. w sprawie C-467/05 Dell’Orto.

- 2) Sąd krajowy dąży do ustalenia w odniesieniu do art. 10 decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW, w rozumieniu którego „[k]ażde państwo członkowskie dąży do promowania mediacji w sprawach karnych w odniesieniu do przestępstw, dla których uzna taki środek za właściwy”, czy wykładni pojęcia „przestępstwa” można dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono wszystkie przestępstwa, których określone w ustawie znamię czynu zabronionego jest w istocie analogiczne.

- 3) Czy wykładni wyrażenia „[k]ażde państwo członkowskie dąży do promowania mediacji w sprawach karnych”, zawartego w art. 10 ust. 1 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW można dokonywać w ten sposób, że spełnienie przesłanek mediacji w odniesieniu do sprawcy przestępstwa i ofiary jest możliwe przynajmniej do chwili wydania orzeczenia w pierwszej instancji, czyli w ten sposób, że wymóg uznania okoliczności faktycznych w ramach postępowania sądowego, po zakończeniu postępowania przygotowawczego, z zastrzeżeniem spełnienia innych wymaganych przesłanek, jest zgodny z obowiązkiem promowania mediacji?

- 4) W odniesieniu do art. 10 ust. 1 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW sąd krajowy zastanawia się nad kwestią, czy wyrażenie „[k]ażde państwo członkowskie dąży do promowania mediacji w sprawach karnych w odniesieniu do przestępstw, dla których uzna taki środek za właściwy” oznacza zagwarantowanie ogólnego dostępu do mediacji w sprawach karnych z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych przesłanek przewidzianych ustawą, bez możliwości dokonania interpretacji. A zatem, czy jeżeli na pytanie należy odpowiedzieć w sposób twierdzący, czy jest zgodna z uregulowaniami (wymogami) ww. art. 10 przesłanka, zgodnie z którą „uwzględniając charakter przestępstwa, rodzaj mediacji i osobę podejrzanego można odstąpić od prowadzenia postępowania sądowego lub [jeżeli] uzasadnione jest założenie, że sąd będzie mógł rozważyć czynny żal przy wymierzaniu kary”?

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-207/09)

(2009/C 205/35)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson, A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka